

С. МАЛАХОВ (Таллин).

«Дерево агрессии» и его питательные корни.

*Sovětský svaz a antisemitismus
(karikatura „Strom agrese“ a jeho
kořeny)*

Příznivci tzv. „krajní pravice“ obvykle bezmála přísahají, že dnešní **Sovětský svaz** se nachází v právě tak pevném područí vládnoucí menšiny židovských komisařů, jako během desetiletky následující po bolševickém převratu roku 1917. Všechno kvílení Židovstva o „sovětském antisemitismu“ i vlašná sovětská podpora arabských nepřátel Izraele jsou pak vnímány jako prohnaná finta, která má obelstít gójský Západ a předestřít před ním falešný obraz stavu věcí za Železnou oponou.

Takřka všichni ostatní – od „zodpovědných konzervativců“ přes Meanyho odboráře z AFL-CIO až po ty, za něž myslí *New York Times* či *The Washington Post* – pak podobně неотрешitelně věří, že SSSR vládnou fanatičtí antisemité, kteří vystavují sovětské občany židovského vyznání zvláště ostré perzekuci.

Zpochybňovat první článek víry znamená čelit obviněním z přijímání pomyslných či skutečných šekelů, zatímco vymezení se proti druhému vede k takřka reflexivní obžalobě z antisemitismu.

Ve skutečnosti ani jeden postulát neodpovídá realitě, jak uvidíme níže. Než pochopíme skutečnou situaci Židů v současném Sovětském svazu, musíme nejprve porozumět, jak se tato situace vyvinula a následně během posledních desetiletí proměnila. Pro začátek však bude nejlepší zahledět se ještě o poznání dále do minulosti.

Východoevropští Židé vzešli ze dvou hlavních zdrojů. Jedním z nich – a pro Židy v Rusku podstatně důležitější – byl tatarský kmen Chazarů, který ve 2. století n. l. emigroval z Asie na severní a severozápadní pobřeží Kaspického moře. V 8. století většina národa – po vzoru svého krále Bulana, ovlivněného cestujícím židovským obchodníkem – hromadně konvertovala k judaismu.

O dvě staletí později zničili chazarské království varjažští válečníci původem ze Skandinávie, kteří v té době vládli slovanskému lidu na pozdějším území Polska, Ukrajiny a Ruska; chazarské židovské komunity však už byly v oblasti pevně usazené.

Další zdrojnici tvořili Židé opakovaně ve středověku vykazovaní z takřka každé země západní Evropy. Po svých četných výpovědích (z Anglie roku 1200, z Německa roku 1298 a mnohokrát poté, z Francie v roce 1306, 1421 z Rakouska, 1492 ze Španělska, o pět let později z Portugalska atd.) Židé odcházeli do zemí, které jim byly v té chvíli příznivěji nakloněny. Jednou z nich bylo Polsko, jež se v té době rozprostíralo daleko na východ, na území Ukrajiny a západního Ruska. Nově příchozí zčásti semitští Židé ze Západu splynuli s nesemitskými chazarskými Židy, kteří už v Polsku žili – i když chazarský prvek si udržel vrch. Když proto Ruské impérium v 18. století anektovalo velké části Polska, získalo spolu s územím i nezanedbatelnou dávku rasově smíšených polských Židů.

Oba židovské podproudy byly nežidovským Rusům hluboce rasově, kulturně i duchovně cizí, a tak se mezi nimi už od prvních vzájemných kontaktů začal odvíjet příběh hluboce zakořeněné nenávisti. Vztahům mezi oběma rasami nepomohl ani sklon Židů monopolizovat si obchod, vlichocovat se šlechtě na úkor rolníků a obecně vysávat všechny dostupné peníze v zemi.

S vědomím faktu, že nemalá část dnešního západního Ruska byla před územními změnami 18. století polská, můžeme snadno získat představu o židovsko-gójských vztazích z četby známé knihy židovského historika Abrama Sachara *Dějiny Židů*, kde píše: „...Od 12. století se Židům (v Polsku) dařilo jako obchodníkům, kupcům a výběřčím daní. Řada z nich měla ve správě mincovny, a tak byla jména králů na polských mincích někdy vyražena hebrejským písmem! Po... polovině 13. století se ... Židé ... stali jedinou obchodnickou vrstvou v zemi majitelů země a rolníků.“

O čtyři století později, v 17. století „Židé pokračovali ve správě a výběru daní pro šlechtu, přímém financování aristokracie a především správcovství a dohlížitelství na jejich panstvích. I když toto postavení navyšovalo jejich moc, vedlo také k rostoucí nenávisti lidu. Rolníci, vykořisťovaní šlechtou, nenáviděli vykonavatele tyranie více než její původce.“

Věru, ruský rolník nenáviděl Židy tak rozhořčeně, že za účelem udržení obecného pořádku omezili carové oblasti země, v nichž se nadále Židé směli usazovat. Tato oblast, tzv. **pás osídlení**, zahrnovala velkou část západního Ruska a probíhal v ní takřka neustálý konflikt mezi židovským a ruským obyvatelstvem.

V průběhu 19. století se po sobě jdoucích carových pokusech vyřešit palčivý židovský problém země asimilací Židů do hlavního proudu ruské společnosti. Židé však jakýmkoliv pokusům o své „poruštění“ zatvrzele vzdorovali. Odmítali vykonávat manuální práci a uchovávali si svou dvojazyčnost: ruštinu pro styk s góji a **jidiš** pro vzájemnou komunikaci.

Snahy carů – zejména Alexandra I. (1801-1825), Mikuláše I. (1825-1855), a Alexandra II. (1855-1881) – však nebyly bez účinků. Jedním z nich byl obrovský nárůst revoluční činnosti

mezi ruskými Židy. V komunitě vznikalo jedno protivládní spiknutí za druhým. Roku 1881 vyvrcholilo jedno z nich zavražděním cara Alexandra II.

Do konce 19. století se takřka všichni ruští Židé podíleli na jednom ze dvou – nebo na obou – revolučních hnutí s dalekosáhlými následky, které usilovaly o převrácení tehdejšího řádu a jeho nahrazení novým, Židům nakloněnějším, pořádkem. Jednalo se o marxismus a sionismus.

Další plodem carské politiky – jež zahrnovala i povinnou školní docházku pro Židy – byla expanze Židů do nových oblastí (medicína, právo, školství), nádavkem k obchodu. Přesně podle svých zvyklostí se pokusili tyto nové oblasti své činnosti zmonopolizovat pro své etnikum a málem se jim to povedlo. Sčítání lidu v roce 1897 odhalilo, že Židé zastávali ze 7/8 místa v kvalifikovaných povoláních. To vedlo k vášnivému protistátnímu smýšlení malé, ale rostoucí části středostavovských Rusů, jejichž syny vytlačovali z lavic ruských právnických a lékařských fakult Židé.

Na úsvitu 20. století se Rusko ocitlo obtíženo asi polovinou světového Židovstva – žilo jich zde asi 7 milionů – kteří skoro bez výjimky stáli urputně proti vládě a na oplátku čelili podobně neústupné nenávisti ruských mas, v jejichž středu se zdržovali. Tajná ruská policie „Ochranka“ se s vypětím všech sil snažila zastavit židovské podvraceče, Židé však využívali svých kontaktů s neruskými soukmenovci ke své velké výhodě. Jeden příklad za všechny: list *Iskra* Ruské sociálně demokratické dělnické strany, z níž později vznikla Komunistická strana Sovětského svazu, editovali a tiskli Židé v německém Mnichově a následně pašovali do Ruska. Jiní ruští Židé vyvíjeli revoluční činnost ve Švýcarsku, Holandsku, USA a jinde mimo dosah carské policie.

Před rokem 1900 se téměř všichni stoupenci různých marxistických revolučních frakcí v Rusku rekrutovali z řad Židů. Kvůli silnému nepřátelství mezi Židy a ruským obyvatelstvem představovalo židovství revolučního hnutí výraznou překážku šíření marxismu mezi ruským dělnictvem. Není obtížné pochopit omezenou přitažlivost pro etnické Rusy u hnutí, jehož delegáti na marxistických sjezdech mezi lety 1900-1907 oslovovali své publikum častěji v jidiš než rusky.

Po událostech roku 1905, mj. obřích lidových nepokojích, které vypukly po ponižující porážce v rusko-japonské válce, započaly vědomé snahy přemostit propast mezi židovskými marxisty a potenciálními ruskými rekruty postrčením oněch několik ruských marxistů v řadách hnutí do popředí. Z této iniciativy těžil o něco později i Josif Džugašvili (nikoliv Rus, ale Gruzíнец), mladík mimo komunistické hnutí neznámý ještě v roce 1917 – jehož měl však svět poznat jako Josifa Stalina.

Mnohem důležitějším marxistou v oněch raných letech hnutí byl další muž obecně pokládáný za Rusa, přestože to byl z jedné čtvrtiny Žid, přinejmenším ze čtvrtiny Kalmyk, ze čtvrtiny Němec a nanejvýš ze čtvrtiny Rus; v jeho vzezření však dominovala asijská krev. Jmenoval se Vladimir Ilič Uljanov, známější se však stal pod svým pseudonymem z ilegality: „Lenin“.

Mnoho kompetentních historiků pečlivě zaznamenalo soupeření jednotlivých marxistických frakcí v Rusku a mezi marxisty a ruskou vládou, vedoucí nakonec k triumfu Leninových bolševiků nad všemi vnitřními soupeři a posléze i vládou. Nebudeme se zde pokoušet o shrnutí těchto událostí, a případné zájemce odkážeme na příručku Franka L. Brittona *Behind Communism*.

I přes „porušovací“ snahy Komunistické strany před revolucí roku 1917 i po ní zůstaly vedoucí kádry výrazně židovské až do konce 30. let. Jednou z proslule neruských složek režimu stabilně byla tajná policie, známá pod zkratkami, jež vnášely hrůzu do srdce každého Rusa: Čeka, GPU, OGPU, NKVD, NKKG, MGB, KGB.

Ruské masy stály ve skutečnosti natolik mimo různé marxistické frakce, svářící se nad mrtvolou carského Ruska, že největší nebezpečí pro komisaře raného bolševického režimu představovala kulka do zátylku od jiného Žida – nikoliv Rusa. A tak byl Mojsej Urickij, krvelačný šéf petrohradských čekistů, 30. srpna 1918 zavražděn židovským příslušníkem Strany socialistů-revolucionářů (eserů) Leonidem Kannegisserem. Téhož dne byl Lenin vážně zraněn kulkami, vypálenými další eserskou aktivistkou Fanny Kaplanovou – pokračovatelkou dlouhé řady Židovek-politicky motivovaných atentátnic, jejímž zatím posledním výhonkem je Sara Kahnová (zpravidla kontrolovanými médii označovaná svým pseudonymem „Sara Jane Mooreová“).

Lenin ze sice z vražedného pokusu Fanny Kaplanové zotavil, ale 21. ledna 1924 podlehl mrtvici. V posledních letech jeho života se nejmocnějším komunistou Ruska stal bez sebemenších pochyb Lev Trockij (rozený Bronštejn), židovský komisař Rudé armády.

Jeho hlavním rivalem se měl stát Stalin, od března 1922 generální tajemník KS. Stalin se mnohem obratněji než Trockij pohyboval v prostředí zákulisního politikaření. K sesazení Trockého se spojil s židovskými členy Politbyra Lvem Kameněvem (Rosenfeld) a Grigorijem Zinovjevem (Apfelbaum). Během roku od Leninovy smrti se triumvirátu Stalin-Kameněv-Zinovjev podařilo Trockého úspěšné vymanévrovat.

Hrobaři Ruska byli převážně židovského původu. Názorně to ukazuje

i tato fotografie setkání komunistických vůdců v Petrohradu (později Leningradu) z roku 1917. Čtyři z pětice u stolu usazených mužů jsou totiž Židé: zleva Mojsej Urickij, šéf petrohradské Čeky; Lev Trockij (Bronštejn), později komisař Rudé armády; Jakov Sverdlov, druhý prezident „sovětské republiky“ a Grigorij Zinovjev (Apfelbaum), předseda petrohradského sovětu. Etnická identita pátého muže není známa.

I když v čase Leninovy smrti drželi vyšší posty než on, netrvalo Stalinovi po vyšachování Trockého získat navrch i nad svými někdejšími spojenci Kameněvem a Zinovjevem. Do roku 1927 se Stalin stal faktickým diktátorem Sovětského svazu.

Stalinův výstup na výsluní se však neudál bez odporu. I po roce 1927 se četní jednotlivci i koalice komunistů dopouštěli smrtónosného omylu: pokusů o jeho sesazení. Stalin si byl schopen svou moc udržet a upevnit jedině díky svým výjimečným schopnostem v krvavé hře spiknutí a kontra-spiknutí, zuřící v řadách KS více než deset let po revoluci. Prohnání, nemilosrdnosti, vychytralosti a podezřívavosti se hravě vyrovnal kterémukoliv ruskému Židovi.

Návyky a postoje získané v raných letech urputných mocenských bojů jej neopustily až do konce života. Nikdy se nepřestal cítit obklopený nepřáteli, kujícími proti jeho postavení a osobě pikle, a až do své smrti využíval osvědčené taktiky ‚rozděl a panuj‘, díky níž se vyškrábal na vrchol.

Série zatýkání a monstrprocesů z konce 30. let známá jako „Velký teror“ nám může posloužit k ilustraci Stalinovy paranoie. V letech Velkého teroru Stalin více méně neustále pouštěl žilou Komunistické straně, přičemž zlikvidoval všechny své skutečné i domnělé nepřátele, i všechny existující či potenciální frakce, který by snad mohly zpochybnit jeho samovládu.

Mezi lety 1937-1939 bylo skutečně zabito mnoho židovských komunistů, a když se prach usadil a čistky polevily, v nejvyšších patrech strany bylo skutečně méně Židů a víc Rusů než předtím. Přesto nelze Stalinovy čistky v žádném případě vnímat jako antisemitský akt. Zlikvidovaní straníci se nepotkali s osudem kvůli svému židovství, ale proto, že každý funkcionář byl Stalinem považován za potenciální hrozbu. A nezřídka i tajný policista, který v popravčím sklepení NKVD prohnal kulku spánkem židovské oběti, byl sám Žid.

Během čístek umíraly také zástupy Rusů – vlastně jich bylo více než Židů. I přestože likvidace tolika vysokých funkcionářů znamenala příliv gójských komunistů z nižších pozic jako náhradu za oběti čístek, na začátku 2. světové války zůstávali Židé největší skupinou sovětské mocenské struktury.

Když Hitler v odhodlání zničit hrozbu židovského marxismu jednou provždy vydal v červnu

1941 rozkaz k invazi do SSSR, nabraly Stalinovy obavy nový směr. Židé nejen v Rusku, ale i jinde, se náhle stali jeho nedůležitějšími a nejspolehlivějšími spojenci ve smrtelném zápase s Hitlerem.

Jakmile napadli Němci Sovětský svaz, mohl Stalin počítat s pevnou židovskou morální podporou. Navíc mu mohli svým ohromným vlivem v tisku a bezednými peněženkami zajistit materiální pomoc od americké vlády.

Chování sovětských Židů v prvních dnech a týdnech tažení Barbarossa však Stalina velice znepokojovalo. Jak Němci postupovali, desetitisíce ruských Židů plnily své kufry penězi a vydávali se do dálnévýchodních provincií, kde se okamžitě uchytily jako překupníci na černém trhu. Pohled na takové jednání měl velice demoralizující efekt na ruské masy, jež měly obětovat všechno v boji proti fašistickým okupantům.

Stalin problém udržel v patřičných mezích, když nechal veřejně několik stovek židovských spekulantů s měnou zastřelit, ale na tvrdší opatření si musel nechat zajít chuť – jinak by totiž američtí a britští Židé mohli válku odvolat a on by se musel vypořádat s Hitlerem sám a bez pomoci.

Válka utvrdila Stalina v přesvědčení, že se nikdy nemůže cítit bezpečný před vnějším ohrožením, dokud bude sovětská byrokracie v rukou lidí bez jakékoliv základní věrnosti Rusku. Podobně jako faraon, který „neznal Josefa,“ sám sobě pokládal otázku, jestli by se v případě další války – tentokrát třeba proti filosemitské mocnosti namísto antisemitské – ruské Židovstvo „nepřipojilo k našim nepřátelům“. Hned po skončení války se tedy začal pokoušet tuto nebezpečnou situaci napravit.

Zprvu velice obezřele začal Stalin potichu odstraňovat Židy z vyšších pater sovětské hierarchie. Musel postupovat pomalu především ze dvou důvodů:

Zaprvé – od židovských komunistů v Americe, Kanadě a Británii k němu stále proudila nukleární tajemství nesmírné hodnoty. Podobně jako američtí jaderní špioni Julius a Ethel Rosenbergovi, považovali západní Židé SSSR za židovský ráj.

Zadruhé bylo fungování sovětské společnosti zcela závislé na židovských manažerech a technokratech. Během tří desetiletí si Židé fakticky zmonopolizovali byrokracii a některé prestižní profese, a tak bylo třeba jako jejich náhradu vychovat novou generaci Rusů.

Po sionistickém záboru Palestiny v roce 1948 – kterému se dostalo okamžitého požehnání Sovětským svazem – Stalin urychlil svůj program boje proti sionismu: loajalita k cizí mocnosti se rovnala vlastizradě a každý Žid, ať už vyjadřoval věrnost Izraeli či nikoliv, byl považován přinejmenším za potenciálního sionistu.

V období 1948-1953 prosákla změna Stalinova postoje k Židům i mezi širší ruské vrstvy.

De iure byl antisemitismus stále naroveň protisovětskému smyšlení – ekvivalence

ustanovená neblaze proslulým Leninovým nařízením z 9. srpna 1918 – a jak ukazuje Solženicyn ve svém Prvním kruhu, obyčejného Rusa mohlo stále čekat 10 let v pracovním lágru za nevinné použití hanlivého výrazu „žid“ (židák); alespoň už jej však nečekala popravní četa, jak tomu bylo před válkou. Někteří odvážní Rusové se zákonu vzepřeli a mezi lidem začaly potajmu kolovat básničky, povídky a pamflety, odrážející poprvé za 30 let hluboce zakořeněný odpor lidí proti Židům.

Stalinův program probíhal i v Rumunsku, Polsku, Československu, Maďarsku a dalších sovětských satelitech. Sovětské loutkové vlády, nastolené v těchto zemích po „osvobození“ Rudou armádou byly takřka dokonale „košer“. Teď ale byli židovští pohlaváři a komisaři – Ana Paukerová v Rumunsku, Rudolf Šlanský v Československu, Matyáš Rakoczi Maďarsku – sesazováni a nahrazováni Poláky, Čechy, Maďary atd.

Právě tehdy – na začátku tzv. Studené války – začali Židé své kvílení nad „sovětským antisemitismem“. Mezi Stalinovými snahami vykořenit židovský element a nástupem Studené války ostatně existuje spojitost. Právě poválečné uvědomění si změny osudů jejich soukmenovců v SSSR vedlo židovské vládce amerických masmédií ke změně kurzu amerického veřejného mínění a vládní politiky od prosovětských pozic – které stejní lidé pomáhali za války vytvářet a udržovat. To už však je jiný příběh.

Stalin zemřel 5. března 1953. Dodnes vytrvale kolují zvěsti o tom, že jeho smrt přišla těsně před plánovaným zátahem proti zbývajícím sovětským Židům – a že právě Stalinův plán na „konečné řešení“ ruské židovské otázky vedl k jeho smrti jedem z rukou některého z jeho společníků či lékařů. Momentálně nelze tyto otázky uspokojivě zodpovědět. Jistě však víme, že do Stalinovy smrti byla jeho kampaň rusifikace vyšších pater ruské byrokracie z větší části dokončena.

Po Stalinově smrti pominulo veškeré nebezpečí, že by ruské Židy mohla sovětská vláda ponechat napospas hněvu lidu. Během následné „destalinizace“ sice došlo k uvolnění většiny Stalinových protižidovských opatření, vláda se však do rukou Židů nevrátila. U vesla nyní byli ruští komunisté – a byli odhodlaní u něj zůstat.

A tak se má situace i dnes. A Židé ani na moment nepřestávají připomínat americkým a dalším západním gójům utrpení a útlak svých sovětských bratrů.

Mnoho Židů nepochybně věří, že je sovětská vláda utlačuje. Nejsou koneckonců božím „vyvoleným lidem“, která má právoplatně vládnout Rusům? Není upírání tohoto práva „perzekucí“?

Ať už upřímně sehrané či ne, důvěřivá nežidovská veřejnost této židovské písničky z větší části věří, čímž pomáhá udržovat tlak západního veřejného mínění proti sovětské vládě. Dokud budou Sověti závislí na obchodu se Západem, musí kolem sovětských Židů našlapovat po špičkách.

A tak Kissingerův program uvolňování napětí (spíše částečného uvolňování nebo jeho

vyhlídka) – proti níž se mnozí američtí Židé a jejich gójští poskoci typu senátora Jacksona tak agresivně vymezují – Židům ve skutečnosti velice dobře slouží. Znamená totiž, že nedojde ke zhoršení jejich postavení v Sovětském svazu, jak se tomu stalo za Stalina. A jaké tedy je jejich současné postavení?

Židé, tvořící necelé jedno (0,9) procento populace SSSR, zastávají podobný podíl (0,8) vysokých stranických a vládních pozic v zemi.

Židé však představují 1,9 % studentů v zemi a 5,5 % všech pedagogů sovětských vysokých škol. Mezi sovětskými vědci je 7 % Židů. Drží 14 % doktorátů. A tvoří více než pětinu v dobře placených povoláních spojených s uměním, zábavním průmyslem a sdělovacími prostředky. Tyto údaje (kromě posledního) pocházejí z květnového (1974) vydání časopisu *Commentary*, vydávaného Americkým židovským výborem, přední organizací ronící slzy nad „útlakem“ sovětských Židů.

Pravdou však zůstává, že Židé nejsou a nikdy nebyli komunistickou vládou utlačováni. V Sovětském svazu dneška žijí jako privilegovaná menšina, vykonávající vyšší podíl lehčích povolání a těšící se vyššímu životnímu standardu než kterákoliv jiná etnická skupina včetně Rusů. Navíc jako jediná skupina smí ze země emigrovat.

Jistě – sovětští Židé se v současnosti netěší takové míře privilegovanosti jako před válkou. Stalin je však při omezení některých z jejich výsad nevystavoval perzekuci – jednoduše poněkud zkorigoval obří nerovnost, panující v Sovětském svazu mezi mocí drženou Židy na jedné a Rusy a dalšími skupinami na druhé straně. Jednalo se o dlouho potřebnou nápravu, kterou však Židé z celého světa nemají problém vydávat za „perzekuci“.

Současní sovětští vůdci nejsou muži vášně, ideálu ani víry. Nepohání je spalující nutkání ke spravedlnosti a nápravě starých křivd a bezpráví. Takoví muži nebudou pronásledovat Židy – jaký by z toho totiž měli prospěch?

Jde o chladně kalkulující byznysmeny/gangstery podobného stříhu jako dobře známe z našeho prostředí. Pro zachování své mocenské pozice udělají, co je třeba – nebudou však plýtvat časem ani snahou na pošetilosti typu dosažení spravedlnosti.

Přesto však může nastat den, kdy ruský lid povstane a zbaví se komunistického jha, které nosí na ramenou skoro šedesát let. Pokud ten den skutečně přijde, budou mít Židé skutečně důvod kvílet.

Zdroj: *Attack!* č. 43, 1976.